

[Wihjelm.]

kan konverteres til ejerlejligheder. Vi synes ikke, det er den rigtige løsning, men det er en anerkendelse af synspunkter om, at folk var advaret på det tidspunkt, da lovforslaget om forbud mod udstykning i anpartslejligheder første gang blev fremsat.

Når vi ikke er så begejstret for den måde, lovforslaget om boligfællesskaber, også med ændringsforslagene, er blevet udformet på, så hænger det sammen med, at det jo er oplyst gennem spørgsmålene i udvalget, at der ikke, som den socialdemokratiske ordfører sagde her, er sat en stopper for udstykning i anpartslejligheder eller sat bom for udstykningen. Det passer ganske enkelt ikke. Svarene går åbenhjertigt og entydigt på, at det er der ikke. Bl. a. med reglen om, at man stadig væk kan udstykke i anpartslejligheder og sælge til en lejer, der har boet der et år i forvejen, men altså uden at det er forbundet med en brugsret, er der stadig væk et hul i den lov. Der er, vil jeg erkende, ingen pression på køberen i første runde, men når den lejlighed senere skal handles som anpartslejlighed, så har vi præcis den samme trafik. Jeg erkender, at tallet bliver mindre, men vi har præcis den samme trafik som den, man ønskede at få standset her, og det er vel at mærke muligt også i de ejendomme, der ikke opfylder de kvalitetskriterier — som vi i øvrigt kan diskutere — som flertallet selv har stillet op i det andet lovforslag om adgangen til udstykning af ejerlejligheder. Også med henblik på at stoppe det hul effektivt stiller VS ændringsforslag.

Så er der lovforslag nr. 52 om ændring af lov om ejerlejligheder oprindelig stillet af hr. Gudme. Jeg kan bekræfte hr. Henning Philipsens fremstilling af, hvordan det er foregået i boligudvalget. Det var en færdig aftale, en færdig skitse; og den kunne reelt ikke forhandles. Selvfølgelig kunne der stilles spørgsmål til den, men den kunne reelt ikke forhandles på nogen som helst måde. Det er et spørgsmål, om man har grund til sådan at udvise den store moralske forargelse over det. De 5 partier i denne sag fungerer jo som ét parti. Det er præcis det samme, som hvis der havde været ét stort borgerligt parti, der havde besluttet, hvad det ville bruge sit absolutte flertal til på boliglovgivningens område. Sådan foregår

det nu engang på boliglovgivningens område, og det kan man nok ikke forundres så forfærdelig meget over.

Det, man måske lidt mere kan forundres over, er, at det også foregår sådan på områder, der klart og tydeligt ikke ligger inde under boligforligets område. At det f.eks. også gælder, når det drejer sig om aftaler om at mødes, hele boligudvalget, med de almennyttige boligselskaber for at diskutere deres problemer, at der så partout i forvejen skal laves separatforhandlinger, separatmøder, der kun omfatter boligforligets partier, mens det, der egentlig formelt står som den reelle snak med de almennyttige selskaber, først må finde sted nogle dage efter. Eller når det gælder et område som dette, hvor man jo fra socialdemokratiets side ved førstebehandlingen klart og tydeligt sagde, at det ligger uden for boligforliget, ja, man sagde det klarere endnu, man sagde, det var i strid med boligforliget. Jeg citerer den også daværende socialdemokratiske ordfører, fru Winnie Russell, for hendes udtalelser ved første behandling, Folketingstidende 1975-76, sp. 1106:

„Jeg må desuden tilføje, at det er mit partis opfattelse, at det radikale forslag er i strid med boligforliget, og at forliget, hvis et sådant forslag var stillet under forhandlingerne, ikke havde fået socialdemokratisk deltagelse.“

Og i sin konklusion på hele sit indlæg, sp. 1107:

„Men alt i alt forekommer forslaget mig som sagt at være i strid med boligforliget.“

Og til overflod hr. Grünbaum, der deltog i den debat, og som sp. 1130 sagde:

„Det, der kalder mig frem, er spørgsmålet om, hvorvidt de radikales lovforslag strider imod boligforliget eller ikke. Efter min mening strider det afgjort imod boligforliget.“

Og videre — sp. 1131:

„Vi kan altså ikke fra vort partis side, det er jeg helt enig med fru Winnie Russell i, anerkende, at et så vigtigt spørgsmål som ejerlejlighedsspørgsmålet ikke er omfattet af boligforliget, og at man kan komme med selvstændige forslag herom fra et parti uden om forligspartierne.“

Det var klar og tydelig snak, og jeg erkender, at det, der ligger nu, ikke er hr. Gudmes forslag. I virkeligheden er vel mindre end 1 pct. af den tekst, der ligger nu,